

ти праща... Да стегнете, кай, младежката група...

— Хубаво, хубаво... Да е здравъ, благодаримъ, — отвърна поласканъ стария и се замисли.

— Ха, щѣхъ да забравя! — сепна се Желѣзко. — Божковъ ми даде единъ вестникъ, новъ... днесъ е полученъ.

— Нашъ ли?

— Не е, комунистки вестникъ . . . пише за тебе... Едни мръсотии...

— За мене ли? — ококори се Жанката и лицето му побледнѣ. — Че какво може да пише за мене?

— Па тамъ... за Ялѣнъ кория... и противъ общината има, ама най-много противъ тебе... Чакай, тука го бѣхъ турилъ. . . Ха, ето! . . .

Жанката разгъна малъкъ вестникъ на две страници и се вторачи въ заглавията. Ржцетъ му треперѣха. Желѣзко следѣше приведенъ отстрани и като разбра, че не може да го намѣри, просѣгна:

— Дай на мене! . . . Ето. . .

— Чети де! — рече Жанката съ отпадналъ гласъ.

— „Преди седемъ години“ — подхвана Желѣзко натъртено, — „въ селото ни се построи училище за 4 милиона лева. Селянитѣ бѣха заставяни да пренасятъ ангария всички материали, а който откажеше веднага го арестуваха като ятакъ на разбойници и го откарваха въ околийското управление. За тази ангария предприемача направи една голѣма кжща на тогавашния сговористки кметъ Жеко Жанковъ. За изплащането на училището общината продаде и 300 декари отъ селската мера по 280 лева декара. Купи ги зетя на Жеко Жанковъ, но следъ една година всичко стана явно — кмета си взе земята и започна да я дава подъ наемъ на бѣднитѣ селяни, заедно съ 700 де-